

Voor theaterliefhebbers zonder meer

Het Stekelbeesfestival heeft zich in de loop der jaren een aparte reputatie opgebouwd. De vijfde editie, 1988, was meer dan ooit met de artistieke en structurele projectwerking van Oud Huis Stekelbees verbonden. Christel Op de beeck legt de festivaltendensen bloot, die de vaak vastgeroeste discussies over kindertheater weer wat losweken.

Wie alles even nuchter op een rijtje zet, moet toegeven dat Oud Huis Stekelbees sinds het vorige festival een enorme evolutie doorgemaakt heeft. *The Hunting of the Snark*, de eerste regie van artistiek directeur Guy Cassiers was pas in première gegaan. In hetzelfde seizoen volgden de even uiteenlopende als veelbesproken produkties *De Baron van Münchhausen*, een botsende raamvertelling met Cassiers en Bob De Moor, *De Tafelschuimer/Spoorloos* een vertelling vanuit kikkerperspectief door losvaste Stekelbezenaar Herwig De Weerd, en *KIT* i.s.m. De Beurschouwburg, een regie van Paul Peyskens, die het kinderlijke kijken in zijn oorspronkelijkheid wil erkennen en als dusdanig ook herstellen, wèg van de door volwassenen opgedrongen realiteitswaarde waarmee het theater al te vaak wordt geassocieerd en afgemeten. Het zijn evenvele artistieke opties die met elkaar gemeen hebben dat ze de interdisciplinariteit bevorderen, die het eigen gezicht van OHS zo aantrekkelijk en divers maakt en de toeschouwers in grote mate bij het gebeuren proberen te betrekken. Zo wordt een eigen stempel gedrukt op een markt die nog al te vaak door a-sociale konijnen en wereldvreemde elfen bevolkt wordt. Aansluiting bij de gevoeligheden van het kinderpúblic vindt OHS in de uitbeelding van het zogenaamde 'maximale denken' dat ook kinderen drijft. En die keuze gaat als vanzelfsprekend de meest extreem

tegengestelde richtingen uit.

Het Stekelbeesfestival hoort in die optiek niet anders te zijn. Het publiek kreeg dan ook enerzijds 'zuivere' kindertheaterteksten voorgelezen (Ad De Bonts *Het verdronken land van Milo* en *Schemer en Kopzorg* en Beat Fähs *Transatlantiek Surfer*), wat aantoonde dat de dramatische vereisten van een tekst voor kinderen identiek zijn aan die van gelijk welke andere drama-tekst. Anderzijds was er de manifeste aanwezigheid van de invloedssferen van De Blauwe Zebra, van opera, van gebroken theatervormen, van de thematische keuze voor 'liefde en leven'.

Startopdrachten

Stekelbees wil namelijk een intuïtief net over het kindertheaterland- schap spannen, waaronder verschillende mensen en tendensen elkaar kunnen vinden, uitdagen en (de eigen) grenzen verleggen. Daarmee wordt in sterke mate voldaan aan de projectmatige opdracht, die de groep als D-gezelschap geacht wordt waar te maken. Toen *The Snark* 'flopte', ging men niet blindelings op de ingeslagen weg verder. En door de problemen die tijdens het creatieproces waren gerezen, én door het inzicht dat zij bepalend waren geweest voor het uiteindelijke produkt, ontstond de idee om met startopdrachten te werken. Immers, de ongebreidelde creatieve stroom die de *Snark* stuwde, mocht niet worden ingedijkt. Alleen moest

het kanaal gevonden worden om hem in een (ook voor kinderen) begrijpelijke baan te leiden. Een aantal mensen die in hun specifieke betrokkenheid bij theater een oorspronkelijke stem laten horen, werden aangezocht. Zo werkt Arne Sierens momenteel aan een vertelling/bewerking van een sprookje van Singer en heeft hij plannen voor een crimi-musical; Erik De Volder en scenograaf William Philips zijn op zoek naar de gepaste theatrale vorm voor een stripverhaal, getekend door een 7-jarig jongetje; componist John Gilbert Colman werkt aan een eigentijdse adaptatie van het 'geluidstheater' dat rond de eeuwwisseling van achter de coulissen de zaal werd ingestuurd en door de historische overlevering een soort van pittoresk waarheidsgehalte heeft kegen. Het is niet uitgesloten dat ook het dans- theater geïntegreerd wordt of dat ooit iets gemaakt wordt wat de lach in het brandpunt plaatst... Van de in totaal 6 startopdrachten zullen er 3 worden weerhouden. Mits financiële en structurele steun van OHS zullen ze verder uitgewerkt worden.

Het is precies deze wisselwerkende filosofie die OHS kenmerkt. Wèg van het rechttoe-rechtaan vormingstoneel van Stekelbees anno verleden, wordt nu resoluut gekozen voor een open betrokkenheid, die zoveel meer vormend is.

Verwanten

Het Stekelbeesfestival hoort in dezelfde optiek thuis. Vorig jaar was onder anderen, regisseur Hans Van den Boom van De Blauwe Zebra aanwezig. *Een 1/2 tuinhuis* bleek, net zoals *De Blauwe Zebra* en *De Stenen van Moutsouna* eerder tijdens de Stekelbees-kinderzondagen, OHS erg aan te spreken. De pijnlijk dicht op de huid zittende gevoeligheid, de algemene thematiek die zich laat omschrijven als 'de integratie van de enkeling in een groep', de specifieke stijl van *over-acting*, het repetitieve karakter en het ongebreideld sprokkel bij diverse theatrale vormen, de esthetisch-synthetiserende wijze waarop hij tegengestelden verenigt, het vormden voldoende raakpunten met de eigen werking. Het vertrouwen dat daardoor in Van den Boom werd gesteld, resulteerde in een gastregie voor de eerste OHS produktie van het

*Théâtre de Galafronie - Le Piano Sauvage -
Foto: Corneel Maria Ryckeboer*